

Politiskt korrekta uppfattningar får inverka på kunskapsförmedlandet, ett ideologiskt raster läggs över verkligheten och tragiska öden utnyttjas av det vetenskapliga etablissemanget för att möjliggöra en positionsframflyttning i synen på samhällsfrågor.

Kejsaren är naken

Följande artikel kommer att belysa den konformitet som råder i Sverige vad gäller synen på offer. Varför anses det vara synd om vissa personer/grupper och inte andra? Jag kommer även att kortare redogöra för rättsfall för att på så sätt förhoppningsvis draga i ljuset vad artikeln vill sätta fingret på, nämligen tidsandans inverkan på vårt tänkande samt en kritisk diskussion av det politiskt korrekta etablissemanget i Sverige. Vägleds de av kritiskt tänkande eller förutfattade meningar i komplicerade samhällsfrågor? Min artikel syftar till att vara ett konstruktivt inlägg i samhällsuppfattningar där, bokstavligen talat, människors liv ibland stått på spel.

Av PATRIK NYBERG

I Hans Christian Andersens sedelärande berättelse "Kejsarens nya kläder" är det ett barn som konstaterar det uppenbara. De vuxna har låtit skeendet ha sin gång och har inte velat se det uppenbara. I våra dagar betyder titlar inte lika mycket som när sagan skrevs; ändå förleds vi även nu att tro att titel är liktydigt med sanning. Vi utgår från att uttalade omdömen i sakfrågor skall vara grundade på forskning och inte på overifierade tyckanden. Akademikers tyckanden om saker och ting på 1980- 90-talet har enligt mitt förmenande kommit att påverka det kritiska tänkandet på ett negativt sätt. De utgör en beklaglig komponent i förfasningsyndromet. Det kan beskrivas som en företeel-

se som överdrivs i omfattning för att få uppmärksamhet. Analysen grundas på känslöyttringar istället för fakta.

I USA på 1970-talet fördes en debatt om snuffmovies. Bakgrunden till denna råtta-i-pizzan-skröna var filmen *Snuff*. Filmen lanserades med orden "Could only be made in South America, where life is cheap". Åklagarmyndigheten i New York tog initiativ till en granskning av filmen. De kunde konstatera att filmmakarna var väl förtrogna med marknadsekonomins cyniska värld och att det gick att göra sig en hacka på folks föreställningar om världen. Filmen *Snuff* var en reklambluff. Skådespelerskan mördades inte framför kameran. *New York Times* avslöjade för sina läsare 1976 att filmen inte var en *snuffmovie*. Snuffmovies-diskussionen förekommer främst i Sverige. 26 år efter *New York Times* dementi kan man fortfarande läsa i Expressen om beslag av snufffilmer. Etablissemaningspressen och dess motpolar står, som vi kommer att se, inte så långt ifrån varandra i Sverige.

Diverse företrädare för de politiskt korrekta uppfattningarna har under åren gett uttryck för att *snuffmovies* existerar. Trots att åren har gått och inga beslag gjorts så har aldrig Carl-Gustav Boëthius, (RFSU:s vice ordförande på 1980-talet) Ernst Brunner, tidningen Expressen, Sara Lidman, Hanna Olsson m.fl. någonsin tagit avstånd från det tidigare skrivna. Samma personer skulle troligtvis uttrycka förakt för de personer som trodde att historierna om